

Landskap: Småland Upptecknat av: W. Dahlin
 Härad: Östbo Adress: Estor
 Socken: Tämmö Berättat av: _____
 Uppteckningsår: 1935 Född år _____ i _____

Uppteckningen rör "En afton med Valfrid
 Johansson i Tämmö."

Lantbrukaren Valfrid Johansson, Hagahult, Tämmö, är född i Tämmö år 1860. Han är son till lantbrukaren Johan Pettersson och växte upp på sin fädersgård Hagahult. Efter att ha genomgått folkskolan i Tämmö och konfirmerats kom han i tjänst hos lantbrukare i samma socken. Redan i

bonären fick han indirekt förvalta
det kommunala förbundsstyrelsen
som lyfogde i stället för sin styv-
far, som inte var. Li hemmestad
i skriftkonsten som sonen. Senare blev
han vald till kommunalstyrelseledamot
och innehade denna förbundspost i
23 år. Han omvaldes fem gånger
med fyra år mellan varje gång.

I 25-årsåldern övertog
han sin fädersgård Hagabult. Mång-
inkomst och öppen för nya inlyst som
han alltid varit ägnade han sig inte
enbart åt jordbruket utan även åt
fisket i Flåren, reparationsarbete, red-
skapsillverkning o.s. Detsamma har han

hunnit läsa och hört mycket. Han har alltid haft ett varmt intresse för läsning och skulle utan tvivel gjort en snabb karriär på skolebanan. Han är rikt begåvad på hundets vägnar och är i jämförelse med de andra sockerborna i mycket föresittid. Detta erkännes av sockerborna själva. De hålla honom för den största begåvningen i bygden och överse gärna med att han inte varit någon skicklig landbrukare.

På 1905 fick han lunginflammation, vilken hindrade honom att intaga sjukbädd för en längre tid. Han låg därunder på lersellet i Värmsbo och kom

de i kontakt med en hel del sjuk-
domsfall och fick se hur de bota-
des. Detta stärkte hans intresse för läka-
böcker, som sedan blev hans käraste
litteratur.

Samma år övertät han sköten
av gården till de verna vännerna Gustav och
Johan Valfridsson. Alledan dess fick
han mycket led över till läsning och
fördjupade sig med förygad iver i
den medicinska litteraturen. Lärskilt god
kännetecken har han om doktor Hedens
berömda läkarskrift "Terapeutiskt vade-
mecum," som han med stolhet visar
fram.

Hans medicinska kunskaper ha

5077

- 5 -
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

5

givit honom ett gott namn som läkare
i bygderna och han har ofta
anlitats även vid våra sjukdomsfall.
Särskilt har han specialiserat sig på
lunginflammation och blodförgiftning.
Denna hans illegitima läkareverksam-
het har givetvis observerats av läkarna
och enligt en trovärdig ryktelse av
lantbrukare Martin Svensson, Jontagård,
Tånnö, lär en medicine professor ha
berättat Högskolan för att uttåna om Val-
frid Johansson. Läkareverksamhet faller
under kvacksalverlagen eller inte. Denne
professor, som skulle vara ifrån Lund,
är i beundrande stor månighet, att
Valfrid Johansson hellre bort vara läkare

än bonde. Endast av det yttre att döma
skulle man hellre tro honom vara en pro-
fessor än en bonde på en avsides belägen
gård. Hans aristokratiska hållning och
ett förbluffar en. När han börjar tala
med sin väljande stämma och liksom
orden flyta fram i en jämn ström,
lett och obehindrat, då tror man sig inte
vara ute på en bondgård med ett iso-
lerat lönge ställe invid den ofruchtbare
Dalknossen, en halv mil från stora
landvägen, djupt inne i skogen. Nej,
man gläser honom osökt i före-
lösningens kedjor. Där skulle hans rätta
plats varit. Hans begärning skulle snabbt
fört honom dit, om han fått gå lönvägen.

det är jag övertygad om. Men lika fullt
ödet ligger ibland fullt de alldeles fel!

Hans studier ha givetvis ut-
vecklat hans gränsinse och han be-
sitter en icke föraktlig vokabulär.
Han talar en ganska god rikssvenska,
som dock är präglad av den småländska
dialekten. Hynteckningarna från honom
ha kanske inte så mycket att bjuda
rent filologiskt i jämförelse med en
sagman, som inte är bokligt bildad.

Men Valfrid Johansson är i viss
~~folkloristisk och~~
männ en etnologisk guldgruva, som mer
utforskas, innan han blivit för gammal
och skröplig. Han har nämligen ge-
de senare även haft att draga med

en lilltagande ålderförhållning, som del-
vis förstört hans goda minne och legit-
jä utställigheten och humör. Period-
vis är han dock bättre, ehuru man
inte heller då får anstränga honom
över höran. Eljest blir han yr och
illamående och han inte två ve-
ckor.

Han har sett och upplevt
en hel del på sina "jukressor" och andra
best. runt om i bygden. Han har gjort
mångahanda inköpta iakttagelser och
slutser. Hans berättelser fyller hund-
sekligen inom den ädliga allmog-
kulturens ram. De äro oftast bärna
av levande iakttagelser och sträng objek-

hvitst. Saktmodigheten vill han inte gubba
 av sig. Någon drömmarenatur, som
 sträper om verkligheten i sin fantasi,
 är han heller inte, starkt utlikad
 som han är. Tillförlitligheten i hans
 uttåg bekräftar sig därav. Som ett
 givet belegg för den kan anföras, att
 segernamen att en i bygden tycks
 aktad och en strängt religiös man*
 Hans religiositet är präglad av den
 väckelsekristendomen, som svept fram
 som en stormvind över bygden och
 gjort Tännö till "missionärens val",
 som preference i Småland. Hans kristna
 livsyn är utpräglad optimistisk.
 De är förtroligt nog med hänsyn
 */ Han har genomläst hela bibeln tre gånger och är nu på den fjärde.

till hans sangvinniska temperament.*/
Vid våra personliga samtal brukade
han gärna i sällsamt till bibelordet
"Glädjens Eder!".

Hans glada humör förnekar sig
inte trots sjukdomen. Han äger en
rik men behärskad humor. Han
väjer tydligen inte för att berätta des-
truktiva historier. Trots sin innerligt religiösa
inställning till allt och alla har han
inte dragit sig för de mera burliga
uttrycken, svärorden o. d. i sina berättelser!

Hans humor yttar sig tydligen
i följande uttalande om sig själv:
"Jag säger som Johan i Skekka

*/ Se därom er "Temperament" av dr. O. Lellesby.
Skriv endast på denna sida!

(Skaklerona gård i Vöteborgs socken) sade
på gamla der: "Ja' ä' allt lik en
gemmal bråta (histråta), där underrojet
ä' skrangligt, men där häften, si häften,
den biter lika bra som föret!"

Och på bl om att han om är skug-
sittare prästade Valfrid Johansson lik-
som Johan i Skakle: "Fruktinarna,
se' här, di ha de' bra här hemma!

Dom behöver inte gå ut och roa och
leta efter mig vid måltiderna, för
dom vet så väl, att sitter ja' inte vid
spisen, så ligger jag i sängen, kan vet!"

... Det uttalande, som även skulle gälla
honom själv, är en grov överdrift av
Valfrid Johansson. Han är nämligen

brots sjukdomen fortfarande vid så
god vägor, att han kan gå ut långa
skäskor och njuta med livet av varje
stund. Dock går han inte gärna nå-
re längre skäskor helt ensam. För sin
läkare har han nämligen på de sist-
sen fått förhållningsordet att stanna
inomhus i vila så mycket som möjligt
och endast njuta med läkare genom
tänning o.d., så att han inte överan-
stränger sig. Detta har medverkat till
att han på de senaste åren ytterligare
fått tillfälle att utveckla sin vokabulär
och sitt grammatik. Han har också åter-
gått till att hålla sina kunskaper
levande. För i dag är han mycket vet-

giriq. "Se, förveken (velgiriq, nyfiken) kan jag
alltid varit!", sade han ofta.

Allt hos honom vittnar om
behärskning och innerjämvikt. Inom
garanter sagt kan man väl sätta detta
i samband med, att hans kristendom
inte är lösa utan liv. Detta visar sig
tydligt i hans läkareverksamhet. Mak-
rielle förmåner av den han kan till
synes inte eftersträvat. Som en sann
filantrop fördömer han all vinnings-
lystnad. Hans läkareverksamhet kan där-
för betecknas som kärleksverksamhet,
åtningslöst så långt det i hans förmåga
står att göra den till det.
Av alla dessa drag kan man ju

skula sig till att Valfrid Johanssons
berättelser och uppgifter äro så till-
förlitliga de gärna kunna vara. De äro
också ganska betydande för vad man
halar om i bygden.

På nästa sida beskriva jag
en afton hos Valfrid Johansson. Jag
har kommit cyklande den halva
milen från Tännö by, där jag bor,
och har fördes den ytterst dåliga
och gämnas avlegs vegen ner till
Valfrid Johanssons gård Högabult.
Den ligger där mellan skogen och Dalen
mossen. Torkkrällskynningen fella och be-
de sig mycket kring den gamla gården:

En afton hos Valfrid Johansson

Gården var inte stor, men den kunde inte kallas liten heller. Månggårdsbyggnaden låg säker och tung, den låg. Det var intet oroligt över den. Den såg inte ut, som om den vore begrundad från skyarna. Inga vinklar så som höjde sig över från dess röd skakna timmer. Den verkade uppväxt från marken, och som en vederhäftig fjärdings bonde på grundskarna, och två små flygelbyggnaden rent vördhög av värld-
rikt sleg hölla vakt.
Samma intryck gavo ekona-

mishusen. De voro stort tilltagna.
Takeas resning höjde sig högt öfver
mångårds byggnadens tegeltäckning.
Vedskuldorren är stängd, backen är
städad och ärsvedens nybyggna dörs
ligger kullrig och fin invid väggen.

En häst hörs springa inifrån
stallets gilla, bindlen rassla,
men snurrars är allt tyst.

Hörskynningen drar djupare
ned från skogen, går den höjer
deri och långt ned över Dalha
mossor ligger krällen luga.

När jag så hörde prägårds-
planen och filosoferas i skogen-
skynningen, tycker jag mig förstå, hur

de, som bott och bo på denna gård,
är och med den.

Gården är fastväxt vid jorden
och innervännarna, som bo här, ha
väl under årens lopp blivit och med
gården och marken lycklig och rik
måste den vara, som i vår oroliga tid
har något att vara rohet och fast-
växt vid. Det måste vara summan av
den småländska grumelgårdens saga.

Min färd gäller den rödmåla-
de backstegen med vita huskenutar. Den
ligger liksom avskild från jäkva gården. Här
bor Valfrid Johansson. Nu på gamla dagar
sitter han på undantag. Han värdes kär-
lekfullt av sin dotter, som nu är 35 år gammal.

Jag säger på: Fröken Valfridsson
har ögnat för mig och hälsar
mig välkommen. Ett lätt buller
höres inifrån dagligrummet. Med ett
igenkännande leende kommer Valfrid Jo-
hannson emot mig. Han för sig värdigt.
Hans orinbrakiska hållning, hans hög-
resta gestalt och hans skarpa skurna
ansikte imponerar. Men hör sig knappt
vara hos en smältadsk bonde långt bort
från allfartsvägarna, då han med en
balande gest och en distinkt, värdig
stämma ber en slå sig ner. Nej, detta
kunde lika gärna varit en professors-
mottagning. Valfrid Johannsons förnämna
uppdräddade och kultiverade röst kunde

lika gärna ha varit en professor. Han skiljer sig helt från de andra bönderna i trakten. Dock vittna hans breda, monumentalt formade ansikte och hans breda skuldror och stora händer om, att han är en bondestäkt. Men han går oöverklagligt utöver bönderna i byden. Han är en förgrundsgestalt, en hördinggestalt.

Han söker sig framför en stor dalarlocka, vars urverk han är i färd med att reparera. "Det är klockan från Tännö kyrka," säger han och söker gläsnögen tillräcka, "kyrkvärden bad mig reparera den till invigningen. Han * vet * Han" är upptecknaren. Ingen helkamlet råder här i Tännö om blåkordet; det är han, och det gämligt!

väl att kyrkan håller på att restaureras.
Den skall återinvigas den 27-de oktob.
Vår nye kyrkoherde, Mellin i Värnamo
vill ha fina, vitfärgade kyrkor. Han håller
här på att restaurera Tärnö och Vär-
namo kyrkor.

Ja, jag är van att reparera kloster.
Det är ganska omständigt att få dem att
gå rätt. Men det som måste gå, det går.
Och jag har ju inte mycket annat
att göra numera. För liker jag och han
det bra. Ända sedan 1905 har jag mycket
sällan gått bekant glogen. "Ja jag har
gott om tid, kan vet."

Han reser sig och går ut med
klockan, som nu är färdig. Jag hjälper

5077

- 81 -

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

21

hon om med att lägga smärt till loden
hållit över velsen, och som är allt
klart "Ett ögonblick!" Han går in i ett
smått rum för att lägga undan klockan.
Fröken Valfriedson dukar fram till kaffe.
"Ja, far han är härlig till allting," säger
hon. "När de senare 30 år han har
mer intresserat sig för sjukdomar.
Förutom året blev han mycket sjuk, han
hade fått iderförskallning. Då kom en
läkare från Värnamo besatt ofta
hit ut, och de talade ofta i flera
timmar om sjukdomar och läkekonst.
Underläkaren blev så intresserad, så att
han kom hit flera gånger, än han stängt
bort behövde. Han berättade ofta om

far för hans kunskaper. Och jag har
varit mycket intresserad av att läsa
jag har lärt flera barn att läsa och
skulle väl helst velat bli lärarinna.
Lite ville väl far, att jag skulle gå
här hemma hos honom som lärare,
inte. Men det blev ju aldrig av, att
jag fick gå läsvägen. Och nu är jag
ju gammal för den, kan vara Varsigod
och ha' för sig! Det är endast i all
enkelhet. Enkelt, men välmunt! Far
kommer nog skaka!

Välfrid Johansson återvänder
och står sig ner vid brodet. Han skrivar
uppi "fotogenlampans reke, så att den
brinner klarare. Nu i det starkare ljuset

5077

- 83 -
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

23

Säger jag märke till, att hans an-
sikte bör präglas av den guldsm, han
har att dragas med. Ögonen, som
lygga djup, ha såkat en gång varit
klarare. "Ja, om får jag hålla diet,"
säga han. "Jag får inte ens dricka
kaffe. Men jag står väl liket i
mjölken. Det är ju inte så farligt för
en gångs skull. Men min dotter brukar
vara mycket sträng med det. Men det
är ju bara bra, kan vel. Ha, ha, ha!"

Jarå, han vill höra lite om
originalen här i bygden. Ja, det kan
jag nog ge besked om. Har han hört
talas om Jon Lång. Jarå, inte! Se,
det var så, att min morfar var

roschällare till Jon Lång. De voro
både mycket upplagda för skämt,
men alltid av det oskyldiga slaget.
En gång kom Jon Lång till min
morfar för att lämna vear av ho-
norn. Min morfar passade då på
att pråla honom: "Hörnu, du Jon!
Du som varit gift tre gånger och
haft tre olika huskär, tycker
du inte att det varit någon skill-
nad på dem, när du ^{undvänder} ~~undvänder~~ ^{undvänder}
tänker efter?" - "Nä", sa Jon, "dom
va' nog lika bra allihop." "Ja,
någon skillnad fanns där väl alltid?"
"Ja", sa Jon efter en stund, "om jag ska
säga det, så har allt vår Herre gement

nog skämt (lurat) mig på ett par värde
var' gång, som han lyft kärringar
med mig! He, he, he! Loken far-
bro, va'!

En lika dålig skämtare är
Johan på Torget. Han lever än i dag.
Han ställer till det ena språket efter
det andra. En gång cyklade byggnads-
ren Karl Johansson på Fontegård nere
i Tännö från arbetsvägen in till
Värnamo. Det var ganska smält att
cykla där, så man fick se rakt
framåt och hålla kungan rätt i mun!
När Karl Johansson kört ett stycke kom
det en annan cyklist bakom ha-
nom. Han utgav sig för att vara öst

5077

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

26

göte och skulle säga oss på Vär-
mans marken" (marknad). Så
frågade han Karl Johansson efter
den ene efter den andre i Tjörn.
Han sade, att han kände ganska bra
till bönderna därute och visste, hur
illbaltiga (illarsinnade) de voro. Och
så skänkte han öre åt skilliga bön-
ders egenheter och skrattade åt den
ene efter den andre. Under tiden
kunde inte Karl Johansson se, vem det
var som talade. Han var ganska gam-
mal och var inte så rörlig. Han hörde
att det var en östgöte, men han hade
bakom sig. Det låg så på dialekten.
Men väl han kommit in till huset.

vägen i Värnamo, vägrade han vända
sig om på sedeln och se, vem det var
som följt efter honom och sprekade
så friskt om Tåröbröderna. Och vem
fick han se? Jo, det var alltså Johan
på Torpet och Johan grinade så gott,
då han fick se Karl Johansson, hysen
min. Han lade förstållt risten, han
vela, och yvelat Karl Johansson ett
gratt.

Ett annat original här i byg-
den var skolläraren Karlson i Björn-
hult. Han blev först lyckligt gift,
men då hustrun dog, gifte han om
sig med en kvinna, som han inte
kunde draga jämt med. Det blev

ett riktigt olyckligt gifte och båda
blev smittade. Till slut gick
det så långt, att Karlson byggde
någon en gördgård i sitt hus, så att
huset delades mitt över den öggnen
gräsen. Så hade det varit en lång tid.
Karlson bodde på den ena sidan av
gördgården och hans hustru på den
andra. Men en vacker dag bröts isen.
Hustrun tog första steget till försoning.
Hon bakade goda väfflor, och hon
vissade, att Karlson tyckte mycket om
den. Så sa' hon till Karlson: "Kanske
du vill ha en väffla, lille vän?".
Karlson rusade upp, då han hörde
det vänliga tonfallet och sa' mycket

rörd: "Ja, säger du det av hjärkat,
så river jag genast ner gårdsgården!
Och så blir det. Det var den bästa
väffla skollärar Karlsson ätit i hela
sitt liv, han vet!"

En annan lärare, som var
känslig, det var en småskollärare
nere i Dörar, grannsvikaren, han
vet! Han var en religiös farstika,
som man säger, och han sågade
därför ofta i klammern med präster-
na. Många gånger rekade han dem
efter gudstjänsten. En av prästerna
berättar så att söka kvinna honom, men
det blev bara "krobb" (strunt, fiasko).
Småskolläraren var mycket lärder,

så det gick alls inte, då prästen skulle
anmärka på en stavöversättning. Det var
helst om honom att se ut och deras
aukt. Lärarkollegiet visade sig vara
rättare än prästen, och sen' dess fick
han regera bäst han ville.

Här i Tåmås hade vi i slutet
på 1800-talet ett original, som hade
många egenheter för sig. Han var sko-
makare. Jag har glömt, vad han heter-
de, men det kommer väl på ett ut.
Ibland kom han gående i skor, som
han själv gjort och fövett med en
lång, upprättstående höjning. Man lär
viss ha haft sådana under medel-
tiden. Han var mycket stolt över sin

egendomliga skor och bukk' ha den
gärnig, då han var fin klädd om sö-
ndagerna. Han bjälke de till med att
ringa i kyrkbonet. Där fick han vara
med om en hel del. En söndag höll
han som bäst på med att ringa om
i kyrkbonet. Han framgick kläckan för
och tillbaka. Men ett ögonblick var han
oförslig. Skon sken kom i klämma
under en bjälke, just som kläckan
gick i höjden på den sidan. Den länge
längsken bröts av och den slackeri
skomakaren klände han gruvligt. Han
rusade illvillande av märke bort
till ett av bonfästerna och ville
kasta sig ut. Då skulle han genast ha

slagit ihjäl sig, kan rek! Men kyrk-
värdaren var i vägen och hindrade
konung, som väl var. Sedan dess var
skomakaren inte så värst stolt över
sina egendomliga skor längre, kan rek!
— En annan gång, då han ringde samman
allt tjänsken (guds tjänsken), stökade kläppa
i hans klocka mer och drog med ett bråk
i förmuren. Så han fick vara med
om mycket, kan!

Nu ha vi en liten kändig
skomakare ännu i Tåntö. Han bor uppe
vid arbetsvägen till Trehörningen. Han
laga våra skor, och så kan han gå
i hand. Jag vet inte om det är sant,
men han kan "vara" vara i yne, all-

så han han se de döda. Det han endast
 de, som äro födda på fredagen, och
 det är vår skomakare. På hel och dödspl
 dr, så säga man här i bygden att "ugg-
 lan skriker alltid ut ur huset" och
 om det sitter en fågel på fönsterbrädet,
 och klickar in i stugan, så "klickar han ut
 ur", så att man döer, kan se!

På 1800-talet hade vi här i
 bygden ett annat original, som heter
 de Gunne Storm*. Han var korpral
 vid Smålands grenadjärer och bodde
 på ett soldatstuga här i Tärnå, som
 heter Kärabr. Han dog här år 1850.
 Korpral Storm var en riktig "ko-
 doktor" och var mycket antiepid. Han
 * De uppteckningar är 1855: "Korpral Gunne Storm i Kärabr."

var också en stöcklig skridskoåkare.
Det berättas, att då han för om-
kring på sina "trägrillor" (skridskor med
stöd på trä), kunde han skriva sitt
namn Gunne Thörn i isen utan
att alls sakta farten. Däremot lär
han knut hoppe mycket långt på
sina trägrillor. En gång gjorde han
ett hopp rakt genom en stöde, som
i full fart hördes över isen. Han
kunde äka mycket snabbt. Han äkte
skridsko baklänges lika fort, som man
körde med en stöde, och det var inte
illa, kan vi se!

ett annat gammalt original
var Nisse i Prästgårdan.*! Jag har hört
* Se John Nilsons uppteckning därav.

en hel del om huran av mine kusinens
barn, som skylda till hedje, som det be-
ter. Ja, det är 3-dje led, syslingarna
kan vara. Det 4-de ledet kallas syslingarna
och det 5-te "Nyslingarna". Men nu var
det om Nisse i Prästgården, vi skulle
tala. Han var ett stort original och
var vida känd. Han var ganska gäst-
fri och brukade alltid bekära med
brännvin och en ost, som han alltid
skar med en bandkniv. Han han
hade ganska egendomliga metoder i
sitt landbruk. Han lät havret stå ute
alldeles för länge, så att det gick
ihop under krakerna. Han tyckte
att "kraksmaket" havre var bäst.

* När han körde
hem himmelen
från skogarna på
sin dröj (kalka)
lät han grovänder
na på träden släpa
effekt dröjen i stället
för hyrnarna. Härker
na fick lika, kan
vara. Det där gjorde
han för att inte hyr-
arna skulle vika.

Kreaturen renvårdade han uträ.
Han var ganska snål mot dem
och fann vi ett sätt, som han
hörde skulle vara en hel del föder.
Han grävde djupa hålar för
kreaturens framben, så att de stockars
djuren stodo djupt bända framåt
och med ändan i vädret. Han
jästod att vi det visst skulle de
inte kunna skita ifrån sig så
fort och vi det sättet skulle han
kunna göra vi föder. -- Men
hans planer gick ofta, att det gick
för långt med misshandeln av lä-
garden. De lurade honom ofta
att byta ut de stora bösen och

skö, eller skulle tansmanen kom-
ma. Nisse på Prästgården fick
en ständig skräck för tansmanen
och hoppade att han skulle komma
vilket ögonblick som helst. Så han
gjorde det i ordning för kreaturen.
Men han blev dyggt lycklig, då
ingen tansman kom, och han
försökte att han blivit lurad. Han
sade ofta om sina grannar: "Ja,
se, de äro så gapeta och valreka"
(skvallerbiha), "så man kan inte lifa
med dem!"

Någon visa? Nej, det är det out om. Men han kan få
höra en visa, som en dräng här i när-
heten han diktat. Det var sloff-fo-

namns dräng. Han var mycket god
att dikta och göra vers. Han gick en
gång på 1870-talet en visa, som han
själv gjort ihop. Den består bara av
kvinnonamn. Det är de mera kända
kvinnor, ^{Särskilt Tammis skvallerkäringer} som nämns, och deras gjorda
Visan lød:

"Inget vid lugnet,
Britta på djunglet
å Sara på Wejsholm*
Katta Johanna, Drömmehaja,
Lantén i Åsbro,
Britta på Trollebo
å Majalisa på Kossjömo!"

* Wejsholm är gården Vågarholm, där uppskötaren bodde.

Den är väl god den visan! Ja, "han" kan
nog få melodien, men jag kan inte
sjunga i dag. Min dotter ska få säga
den en gång.

Ja, "han" är välkommen en
annan gång, men nu kan jag inte
flera historier! Nu kan jag nog beläsa
en, allt vad jag vet. 10"

Sedan jag hjärtligt besökt Valfrid
Johansson och hans dotter för den trevliga
aftnen, säger jag adjo och går ut
i mörket. "Nu kan jag inte flera
historier!"; det hade Valfrid Johansson
sagt vid alla mina föregående besök,
och det skulle han av guds ödmjukhet

eller av andra goda skäl säga något
gång och alla andra gånger. Det lät
inte övertygande, och jag visste, att han
inte menade något särskilt med det.

Natten är stjärnklar, men det
är nästan bekräftat. Inat skall
ljuset från min cykellykta skära
en bred väg genom oklarenatten.

Men jag väntar ännu en stund
i gländig isolation på Hagahults
gårdplan. Vältända ljud höras från
ladugården och skallet utifrån skogen
den svarta, höglidliga granskogen tycks
jag mig höra gländet från en
rör. Stundan hör jag ett ljud, som
påminner om ugglekrik. Muggla skrik.

alltid ut en! 'sede Valfrid Johansson.
Var kan det minne sin gälla?

På avstånd hörs råmande och hund
skall. Långt på gång är det, som om
en jätte kungat omkring inne i sko-
gen. Grenar knaka och träden
quämba emot varandra. Okkberinda
skyer fram genom skogen och ett
skott rus när mitt öra. Jag står där
och lyssnar till allt detta med stilla för-
undran. Det låter så välbekant, men på
samma gång så främmande. Man kän-
nar sig så liten och obetydlig, och det
man kan fatta av naturens under
bara mysterium är i sanning inte
mycket.

Bild 1.

Lantbrukare Valfrid Johansson
med sin dotter fröken Valfrid-
son utanför sin bakstuga på
gården Hagabult i Tånnå.